

До членовете на научното жури,
определено със заповед № РД 38-119/25.02.2016 г.
на Ректора на СУ „Св. Климент Охридски“

РЕЦЕНЗИЯ

от проф. д-р Иван Русчев, д-р по право

върху представения за публична защита дисертационен труд на гл.ас. Росен Андреев
Карадимов, СУ „Св. Климент Охридски“, Юридически факултет,
Катедра Гражданскоправни науки
на тема „Договор за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна
съобщителна мрежа на телевизионна програма“

за присъждане на образователната и научна степен „ДОКТОР“
в научно направление 3.6. „Право“ (Изобретателско, патентно и авторско право)

Уважаеми колеги, членове на научното жури,

На основание чл.9 от ЗРАСРБ, чл.30, ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗРАСРБ, чл.69 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Климент Охридски“, и решение на ФС на ЮФ от 16.02.2016 г. (Протокол № 5) и заповед № РД-38-119/26.02.2016 г. на Ректора на СУ за определяне на състав на научното жури във връзка с откритата процедура за защита на дисертационен труд и за определяне датата на публична защита, представям на вниманието Ви рецензията си върху дисертационния труд на гл. ас. Росен Карадимов на тема: „Договор за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма“ за присъждане на научната и образователна степен „ДОКТОР“ по право в научно направление 3.6. „Право“ (Изобретателско, патентно и авторско право)

I. Биографични бележки:

Докторантът Росен Андреев Карадимов е завършил специалността право в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ през 1990 г. и през същата година печели конкурс за асистент в него. Оттогава без прекъсване води семинарни занятия по почти всички дисциплини, преподавани от Катедрата по ГПН: гражданско право – обща част, семейно и наследствено право, облигационно право, правен режим на интелектуалната собственост. По възлагане изнася лекции пред студентите от специалност право - редовно и задочно обучение по учебната дисциплина Правен режим на интелектуалната собственост. През 1997 г. специализира в Института „Макс Планк“, Хамбург, Германия. Участва в работата на Катедрата, като изпълнява съвестно задълженията си. Като преподавател се ползва със

сериозен авторитет и с уважението на студентите и колегите си. Зачислен за докторант на самостоятелна подготовка със заповед № РД-20-1867/04.11.2015 г. на Ректора на СУ „Св. Климент Охридски“.

II. Бележки по дисертационния труд

1. Актуалност на проблема

Дисертационният труд е посветен на тема, по която липсва цялостно изследване, предизвикателство с оглед необходимостта от специфични познания относно телевизионните програми, способите за тяхното разпространение и правата върху тях като вид права, сродни на авторските, както и с оглед на оскъдната нормативна уредба. Цялостното изложение по така формулираната тема свидетелства за научна осведоменост и информационна култура на автора, задълбочените му познания по изследваната проблематика, които, освен теоретични, са и практически, а това от своя страна способства за научната новост на дисертационната теза и нейната оригиналност. Дисертационният труд е насочен и към решаване на научни или научно-приложни проблеми, като ведно с това отразява и съвременните постижения на науката и практиката.

Темата е формулирана кратко и ясно. Авторът е използвал различни подходи към обекта на изследване, а структурното обособяване в седем самостоятелни глави допринася за цялостното осмисляне на поставените проблеми.

Договорът за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма има възлово значение при обхващане динамиката на правата, сродни на авторските. В този аспект, през последните години се наблюдават сериозни усилия на държавните органи за изработване на по-прецизна нормативна регламентация на излъчването на телевизионни програми, на телевизионните и радио-оператори - видно от последните изменения в ЗРТ, с оглед на развиващата се уредба в Общностното право, както и от засиленото внимание към проблема в практиката на Европейския съд. Актуалността на темата е тясно свързана с предлаганите мерки за решаване на поставените от автора проблеми, формулирани в целите и задачите на дисертация.

2. Структура и съдържание на дисертацията.

Дисертационният труд е в обем от 231 страници, включително съдържание и списък на ползваната литература. Посочената литература обхваща 48 заглавия, от които 34 на кирилица и 14 на латиница. Изложението е развито логически последователно. Възприетата от автора структура е удачна и позволява комплексно излагане на проблематиката, както и извеждане на адекватни изводи по отделните части на труда.

В Глава първа е разгледано историческо развитие на уредбата на права, сродни на авторските в контекста на появата на записващата техника, радиото, телевизията, изкуствените спътници и други технически новости, които от своя страна пораждат необходимостта от закрила на правата на изпълнителите, продуцентите на записи и на радио- и телевизионните организации. Тя намира израз в международното признание на тези права като самостоятелна категория. В логическа последователност са разгледани и правата на

радиотелевизионните организации, които авторът уместно е разграничил на отделни имуществени и неимуществени права от категорията на абсолютните субективни права и могат да бъдат разделени на две категории – имуществени и неимуществени права. (стр.12). Изложението в тази си част, струва ми се, би спечелило, ако в полемичен аспект бъде изяснено дали се касае до отделни имуществени и неимуществени права, или до правомощия с имуществено и неимуществено съдържание като част от едно единно право, признато в полза на телевизионната организация. Удачна би била и аналогия с правото на собственост, което също е съставно право, обемащо в себе си няколко самостоятелни правомощия. В тази връзка в литературата по въпроса е изказвано и виждането, че правото на радио- или телевизионната организация е едно имуществено право, а именно първоначално излъчната програмата радио- или телевизионна организация разрешава срещу заплащане преизлъчването по безжичен път или препредаването ѝ по кабел; записването, възпроизвеждането и разпространението на записите на програмата; предлагането по безжичен път или чрез кабел на достъп на неограничен брой лица. Изложението относно динамиката на правата на радио- и телевизионните организации е богато информативно и позволява разграничения със сходни договорни видове.

Глава втора от дисертацията в съдържателен план е посветена на понятието за телевизионната програмата като един от четирите обекта на права, сродни на авторските, изчерпателно изброени в чл.72 от ЗАПСП. Авторът демонстрира научна осведоменост и информационна култура на автора при излагане на съществуващите в теорията определения за телевизионна програма, а така и чрез легални дефиниции, съпроводени от критичен анализ последван от оригинално определение за телевизионна програма (стр. 27). Удачна е критиката на предложеното в литературата определение за радио-телевизионна програма.

Като приносен момент следва да бъде определено изчерпателните характеристики на първоначалното излъчване и предаване на телевизионната програма. Тук, струва ми се, за по-голяма вътрешна кохерентност е нужно да се изясни, че обективните предели на сродното на авторското право на радио- и телевизионните организации са определени от ЗАПСП. Акуратно, наместо извод е твърдението, че право, сродно на авторските, върху телевизионната програма като обект за телевизионната организация, възниква, по арг. от чл.72, т.4 от ЗАПСП, от първоначалното излъчване на сигнала, пренасящ програмата, независимо от способа за разпространение на сигнала, когато излъчването е предназначено за приемане от публиката, съставена от неограничен кръг потенциални зрители, и е достатъчно програмата да бъде излъчена или предадена така, че да може да бъде приета от публиката чрез съответния приемник. В структурно отношение, на първо място е изяснено какво представлява телевизионната организация – доставчик на медийни услуги като страна по този договор. Извършени са някои необходими разграничения между телевизионната организация и операторите, които извършват само акта на излъчване и предаване на телевизионна програма.

В Глава трета са изследвани страните по договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа. По смисъла на чл.91, ал.1 от ЗАПСП, носител на сродното на авторското право - да разрешава преизлъчването по безжичен път или препредаването по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма е телевизионната организация, осъществила първоначалното ѝ излъчване или предаване. От особено практическо значение е направеното (стр.38) разграничение между телевизионната организация и операторите, които извършват само акт на излъчване и предаване на

телевизионна програма. Това уточнение е особено важно поради липсата на терминологична яснота в законодателната ни уредба, където в ЗАПСП присъства терминът “радио- и телевизионни организации”, а в ЗРТ – “радио- и телевизионни оператори”, тъй като от гледна точка на медийното право не всяка радио- или телевизионна организация е радио- или телевизионен оператор, а само тези, които са регистрирани или лицензирани съгласно предвидените в ЗРТ процедури.

В контекста на значимия въпрос за въвеждането на наземно цифрово радиоразпръскване на телевизионни програми, считано от 30. септември 2013 г., работата би спечелила, ако се разгледа и възможността за отлагане на всякакви процедури за издаване на индивидуални административни актове, когато, на основание чл.32, ал.2 от ЗРТ, регулаторният орган е приел не решение, а разпространил чрез медиите декларация за да преустанови действията си по всякакви процедури за издаване на индивидуални лицензи за осъществяване на телевизионна дейност. Спорна е природата на този акт, респ. на възможността телевизионната организация да се брани срещу него по пътя на обжалването.

Отделно от това, считам, че е нужно изложението в тази си част да бъде допълнено по отношение на възможността организация за колективно управление на права да бъде страна по договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа. Въпреки че към настоящия момент в България няма учредена организация за колективно управление на правата на телевизионните организации за отстъпване на права за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионни програми, би било удачно накратко да се представят общите белези и специфики на дружествата за колективно управление на права, принципът на който функционират, характерът на членственото правоотношение, което възниква между сдружението и неговите членове, а така също и формата на представителство, която се осъществява, за кого възникват правата и задълженията. Работата би спечелила от разглеждане на механизма, при който носителите на права предоставят на тези организации част от своите правомощия за управление, което става с договор, включващ, струва ми се, три отделни части на съдържанието – за членство в дружеството, за поръчка (мандат) по смисъла на чл.280 и сл. ЗЗД и за представителство по смисъла на чл.36 и сл. ЗЗД. Последните изменения и допълнения в ЗАПСП от март 2011 г., съотв. от 2014 г, които внесоха значителни изменения в правния режим на колективното управление на тези права налагат да се обърне особено внимание на тази проблематика. Изложението би спечелило, ако се разгледа хипотезата, в която един и същи правоимащ повери различни свои права на различни организации според профила им. Обръща се внимание на обстоятелството, че организацията от своя страна може да договаря с ползватели, като им отстъпва само права, които изрично са й били поверени за управление и се разглеждат различните форми на „поверяване за управление“ – от нейните членове, от членовете на сродни организации от чужбина, с договор за взаимно представителство с тези организации, и по споразумение с друга организация за колективно управление на същия вид права.

Глава четвърта е посветена на същността на договора за преизлъчване по безжичен път и препредаването по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма, дадено е определение и е предложена обща характеристика на договора, разгледани са отделните видове договори за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа, като са направени и необходимите отграничения от сходни договори. Със задълбочени

и аргументирани разсъждения авторът обосновава виждането си, че договорът за преизлъчване по безжичен път и препредаването по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма е вид договор за използване на произведение, т.к. притежава всички родови характеристики на такъв договор, и че последният представлява особен и комплексен договор за използване на произведение. Този извод е определено приносен в дисертационния труд.

По повод на него обаче се налагат някои критични бележки. На първо място, авторът сам сочи, че действащата правна уредба не съдържа разпоредби, които да регламентират този вид договор, след което обосновава, че т.к. притежава родови белези на друг – уреден в закона договор, и договорът за преизлъчване по безжичен път и препредаването по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма е вид договор за използване на произведение. Струва ми се, че по-коректно е да се каже, че се касае до един ненаименован договор (*с което понятие си служи облигационното право, за да категоризира всички съглашения, сключени на основание чл.9 ЗЗД, за които липсва нормативна уредба*), към който по аналогия се прилагат редица разпоредби, приложими към договора за използване на произведение. Отделно от това, проведеното сравнение между двата договора въз основа на критерии като качеството на страните, обекта, с който са свързани правата, предмета на договора, съдържанието на отстъпените или предоставени права, сочат по-скоро на отлики, а не на сходства на двете съглашения. Така напр. страните са различни, обектът, върху който се предоставят права, е различен, различно е и съдържанието на отстъпените права – едните са авторски, други са сродни на авторските и т.н.

При изясняване съдържанието на отстъпените права за използване на произведението (доколкото чл.93 ЗАПСП не предвижда прилагане по аналогия на чл.18, ал.2 от ЗАПСП), са поставени значими въпроси, чието и задълбочено изследване представлява приносен момент – представляват ли действията с телевизионната програма, изброени в чл.91, ал.1 от ЗАПСП, използване по смисъла на изричната норма на чл.18, ал.2 от ЗАПСП; изчерпателно ли са изброени тези действия в чл.91, ал.1 от ЗАПСП, или са възможни и други форми на ползване на телевизионната програма (стр. 71). Прави добро впечатление задълбочеността на анализа при изследване на проблемите как и по какъв ред телевизионната организация отстъпва на ползващата организация правото за преизлъчване и препредаване на предаванията, които в своята съвкупност образуват телевизионната програма (стр. 78). Авторът аргументирано защитава становището си по въпросите – възможен ли е, действителен ли е и страда ли от пороци този договор, ако телевизионната организация не притежава правото да преизлъчва и препредава предаване от собствената си програма. Изложението би могло да се обогати в тази си част, като се даде отговор на спорната хипотеза дали, при положение че законът изисква правата за препредаване на обекти, включени в програмата, да бъдат отстъпени “изрично” от телевизионната организация на оператора, това се прави с една обща клауза в договора между тях, гласяща, че всички права в програмата са уредени, това е достатъчно, за да се приеме, че препредаването се осъществява в съответствие със ЗАПСП.

Считам, че в т.1.2. от Глава четвърта, при изследване на въпроса кои от разпоредбите, уреждащи договора за използване на произведение, се прилагат към договора за преизлъчване по безжичен път и препредаването по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма, и в частност виждането, че разпоредбите, свързани с предмета на договора, ще се прилагат, без уговорки; тези, които са свързани със статута на автора, като физическо лице,

което се нуждае от специална защита, и тези, свързани с обекта на правата по договора, няма да се прилагат, или ще се прилагат съответно (стр. 84), се нуждае от допълнителна аргументация.

Последващото изложение относно общата характеристика на договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма, съответства на общоприетата систематика за представяне на определен договор и е в достатъчна степен пълно. Някои от формулираните изводи биха могли да се прецизират, например, че може да се наблюдават и повече от две каузи в един и същи договор (стр. 92), че критерият за определяне на еквивалентността е икономически, а не правен, последвано от извода, че е достатъчно, според всяка от страните насрещните престации да имат приблизително еквивалентен характер, т.е., че критерият е субективен, а не обективен (стр. 92). Също така, по повод дискурса за възмездност и безвъзмездност на разглеждания договор, би било удачно да се включат разсъждения по повод на това, дали разпространението на безплатен продукт, услуга или друго нематериално благо от търговец, опериращ при нормални пазарни условия и при свободна конкуренция, е в противоречие с добросъвестната търговска практика, която предполага реализиране на печалба от този продукт в контекста на конкурентното законодателство и по-конкретно във вр. с чл.34, ал.7 ЗЗК.

Оригинална е авторовата идея при изложението за същността на договора и неговите правни характеристики, да се разгледат видовете договори за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма, както и договорите, с които се отстъпва изключителното право за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, както и тези, с които се отстъпва неизключителното право за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма.

Уместно би било в тази част на изложението да се проведат някои разграничения и уточнения с практическо значение напр. между възможността на телевизионната организация да отстъпва на трети лица – ползватели– неизключителното право за преизлъчване и препредаване на програмата и възможността да се сключи договор, с който да се отстъпи изключителното право за използване на програмата, в някой от другите форми на използване по чл.91, ал.1 ЗАПСП.

Убедителността на аргументацията се допълва и от детайлните отграничения на договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма от други сходни договори, което е от голямо практическо значение, поради възможното лесно смесване на един договорен вид с друг. В тази част авторът показва осведоменост и богати познания в тази специфична област, за което свидетелства не само свободното боравене с термини с подчертано техническо значение (като *нелинейни права върху телевизионна програма или част от нея* или *права „по заявка“ (on demand), видео по заявка /Video on Demand Service (VOD) , Near Video on Demand Service (NVOD , когато програмата се излъчва чрез използване на кодиран сигнал)*, но и подробното изясняване на тяхното съдържание. Формирани са изводи със съществено практическо значение, като например този, че за разлика от договора за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, при договора за отстъпване на нелинейни права върху телевизионна програма, телевизионната организация следва да притежава от продуцента или носителите на авторско

право изрично правата за нелинейно препредаване на предаванията, включени в програмата и съответно изрично да отстъпи тези права на ползващата организация.

Глава пет на дисертационния труд е посветена на изясняване предмета, съдържанието и съществените елементи на договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма, като в съдържателен аспект изложеното отразява съвременното развитие на изследваната проблематика и задълбочените познания на автора. С приносен характер е виждането на автора, че предмет на този договор е отстъпеното изключително или неизключително право да се използва телевизионната програма, като тя бъде преизлъчвана по безжичен път или препредавана по електронна съобщителна мрежа. В тази връзка, за да аргументира виждането си, авторът е провел някои разграничения и са прецизирани някои понятия като правото за разрешаване на публично съобщаване, значението на излъчването, предаването, преизлъчването и препредаването в контекста на някои международни договори (Римска конвенция, Бернска конвенция), актове на европейското законодателство, а така и чрез разглеждане на практика на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания (стр. 111). При изясняване на понятията *първоначално излъчване и предаване* (които, подобно на прилъчването и препредаването, се основават на договор и възникват по договорен път) на телевизионна програма, считам удачно да бъде обърнато внимание на предвиденото в чл.116ж ЗРТ задължително разпространяване на телевизионни програми или радиопрограми, и евентуалното несъответствие на това правило с конкурентните правила. Така напр. по този повод в Комисията за защита на конкуренцията е образувано производство за изготвяне на становище от Комисията за съответствието с правилата на конкуренцията на чл.116ж, ал.1 от ЗРТ, §37, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби към ЗРТ, чл.49в, ал.1 от ЗЕС, § 3, ал.1 от ПЗР към ЗЕС, както и на чл.91, ал.1, т.1 от ЗАПСП. Изказване на авторското мнение по този въпрос би обогатило в съдържателен аспект предложеното изложение.

Работата би спечелила от включването на допълнителни разсъждения по повод термина "кабелно препредаване", при липсата на легална дефиниция в съответствие с Директива 93/83/ЕИО на Съвета от 27. септември 1993 г. относно координирането на някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, приложими към спътниковото излъчване и кабелното предаване, и спазването им на практика.

С приносен характер е и задълбоченият анализ на съществените елементи на договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма и на техните характеристики. По повод изискването за качество на телевизионната програма (стр. 124) е изяснено, че наименованието е регистрирана марка за услуга по реда на ЗМГО, и отличава предлаганата услуга на дадена телевизионна организация от услугите – програмите на други телевизионни организации. Изяснено е също, че титуляр на правата по марката е телевизионната организация, като една телевизионна организация може да притежава множество регистрирани марки за услуги, в зависимост от броя на програмите, които създава и излъчва. В тази част изложението би спечелило, ако се разгледа и въпросът когато заглавието се отнася до предоставяне на услуги (както е при телевизионна програма), дали услугата следва вече да е била предоставена – в европейското законодателство, уреждащо правата върху марките на Общността, и в частност в чл.8, ал.4, букви А и Б от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета относно марката на Общността.

Изложението е задълбочено и при разглеждане проблематиката на абонати – частни абонати, търговски абонати, обществени абонати, относно използвания технически способ за преизлъчване и препредаване от страна на платформения оператор. Особено внимание е обърнато на препредаването по интернет на телевизионна програма, която се излъчва чрез наземно телевизионно радиоразпръскване и представлява нов специфичен технически способ, различен от първоначалното разгласяване, което е от огромно практическо значение. Похвален е подходът на автора да разгледа в полемичен план поставените въпроси и да почерпи аргументи и допълнителна мотивация в практиката на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания.

В Глава шеста е отделено внимание на права и задължения на страните по договора за преизлъчване по безжичен път и препредаване по електронна съобщителна мрежа на телевизионна програма. Прави впечатление прецизността на избория от автора подход при разглеждане на отделните права и задължения на страните по договора, и тяхното групиране в съответствие с предварително изведени от автора критерии, а именно – права и задължения, свързани с упражняването и обхвата на отстъпените права; права и задължения, свързани с телевизионната програмата; права и задължения, свързани с определянето и заплащането на възнаграждението. Това също би могло да се определи като принос на работата.

В системно отношение **Глава седма** е посветена на неизпълнението на разглеждания договор, като са разгледани правните средства за отстраняване на последиците при неизпълнение на задължения по него. Приносен характер има изложението посветено на отговорността на телевизионната организация при отстъпване на правото за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, в която са включени предавания, за които телевизионната организация не притежава право за излъчване или предаване или предавания, създадени при нарушение на чуждо авторско право. С особено практическо значение е авторското предложение по отношение отговорността на телевизионната организация, когато същата е отстъпила на платформения оператор право за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, в която са включени предавания, създадени при нарушение на чуждо авторско право, да бъдат прилагани правилата на евикцията уредени в чл. 188-192 ЗЗД. При проследяване на възможните форми на неизпълнение от страна на платформения оператор се поставя особено актуални и с практическа насоченост въпрос, а именно как ще се разпредели неговата отговорност, когато вредата е причинена от неизпълнение на договорно задължение по договора за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, но самото неизпълнение представлява самостоятелна форма на нарушаване на изключителното право на телевизионната организация по отношение на нейната програма.

Изследването в тази си част според нас неправилно приема, че тезите и разбиранията по повод класическата проблематика засягаща конкуренцията и кумулацията на договорна и деликтна отговорност са неприложими, т.к се касае до ситуация, в която едно и също действие е форма на неизпълнение по договора за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, но в същото време изчерпва всички елементи от фактическия състав на деликта и по специално специалните му състави в ЗАПСП. Авторското становище, че докато класическият случай на кумулация на договорната и деликтната отговорност се свежда до обезщетяване на неимуществените вреди, а при авторското и сходните на него права, са налице допълнителни критерии при определянето на размера на обезщетението при деликт в сравнение с общите критерии за определяне на обезщетението при неизпълнение на

договорно задължение - чл. 82 от ЗЗД, търпи критика. В тази му част е препоръчително изложението да бъде задълбочено и да се представят още аргументи с оглед на това виждане. Отделно от това, работата би спечелила, ако бъдат изследвани и предвидените в ЗАПСП (чл. 94 и сл.) други механизми в полза на телевизионната организация за противодействие срещу нарушителите на авторски права. При опита за обобщаване на приложимите правни средства за отстраняване на последиците при неизпълнение на задължения по договора за преизлъчване и препредаване на телевизионна програма, се наблюдават някои неточности. Така напр. на с. 14 от главата (в екземпляра – с отделна номерация) твърдението, че ако причината за неизпълнението не може да се вмени във вина на длъжника, то последиците от неизпълнението трябва да се понесат от страните съобразно с друг принцип - този на икономическата целесъобразност, е невярно, т.к. длъжникът не отговаря само за собствена вина, а в определени случаи – и за случайно събитие, както и за действията на лицата, с които си е послужил; на с. 17 твърденията за съчетана с неустойка договорна отговорност при неизпълнение; на с. 18 проблемът кои задължения са съществени не стои пред нашето законодателство, т.к правото по 87 ЗЗД се признава изобщо при договорно неизпълнение, обратно на възприетата от немското и английското право допустимост на развалянето само при неизпълнение на съществено задължение.

3. Основните приноси на дисертационния труд, както и посочените в рецензията недостатъци, са отразени на съответните места при систематичното разглеждане съдържанието на труда, поради което няма да бъдат повтаряни.

III. Представеният автореферат адекватно и правдиво отразява съдържанието на представения за защита труд.

IV. Публикации по темата на дисертационния труд.

По темата на дисертацията е представена една статия „Програмата на телевизионната организация като обект на право, сродно на авторското право“, обсъдена от редколегията и приета за печат в кн.1, 2016 г. на списание Съвременно право.

Уважаеми членове на катедрата по гражданскоправни науки,

Считам, че представеният дисертационен труд представлява професионално и задълбочено изследване на една нова и неразработвана досега в българската теория и тема с неоспоримо практическо значение, съдържа безспорни приноси в материята на интелектуалната собственост. Застъпените в него тези, в голямата си част са много добре аргументирани и следва да бъдат споделени. Направените в рецензията критични бележки по никакъв начин не поставят под съмнение безспорните достойнства на труда. Предвид гореизложеното, считам, че той напълно отговаря на изискванията за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ по право и с пълна убеденост предлагам на членовете на научното жури да гласуват за присъждането ѝ на дисертанта гл. ас. Росен Андреев Карадимов.

15.03.2016 г.

С уважение:

(проф. д-р Иван Русчев)